

In januari 2006 werd mijn cliënt Willem Frederik Holleeder gearresteerd.

Holleeder is sinds 20 jaar mijn cliënt.

Enkele dagen na zijn arrestatie werd ik in het bezit gesteld van het dossier.

Opvallend was dat ik daarin als zijn raadsman een prominente rol toebedeeld heb gekregen. U weet daar allen van. Ik noem als voorbeeld de scooters, de camera's en de auto's. Zou het daarbij zijn gebleven, dan had ik daarmee kunnen leven. Maar men is verder gegaan.

Het dossier was doorspekt met suggesties, insinuaties en verdachtmakingen.

Dit heeft mij ertoe gebracht direct een brief te sturen met daarin niet alleen een weerlegging van het een en ander, maar ook - vooral - het volgende: mijn bezwaar tegen de inhoud van het dossier voorzover die inhoud zag op zaken, waarvan ik tot op de dag van vandaag vind dat die daar niet in hadden thuis gehoord.

Wat een advocaat niet vaak overkomt, overkwam mij wel.

Ik kreeg uit alle geledingen van de advocatuur steunbetuigingen.

En, belangrijker nog, leden van de rechterlijke macht en anderen gaven blijk van steun en bezorgdheid over deze handelwijze van de zaaksofficieren.

Het OM heeft niet geschroomd om mijn privéleven - dus dat van Holleeders raadsman - althans: dat wat het OM veronderstelt als te zijn mijn privéleven, in de goot te gooien.

Insinuaties, halve waarheden, hele leugens, niets hield het OM tegen in de jacht op mijn cliënt.

Tijdens de eerste proformazitting heb ik in het openbaar uitgebreid en gemotiveerd stelling genomen tegen de soms infame beschuldigingen aan mijn adres die deel zijn gaan uitmaken van het dossier.

Voor mij was daarmee in principe de kous af.

Bovendien: één van de zaaksofficieren, mr Fred Tceven, trad door zijn gang naar de Tweede Kamer terug als Officier in de zaak Holleeder en heeft publiekelijk zijn excuses aangeboden voor delen van het dossier waarin ik oneigenlijk ben opgevoerd. Dat excuus is door mij destijds in dank aanvaard.

Ik heb met de Deken van de Orde van Advocaten te Amsterdam gesprekken gehad - ik ben niet op het matje geroepen -- over de wijze waarop ik de verdediging van Holleeder zou voeren. Meer in het bijzonder is stilgestaan bij de vraag, of ik de heer Holleeder kon

verdedigen indachtig het feit dat ik enkele jaren geleden de belangen van wijlen de heer Endstra eveneens had behartigd.

Ik heb de Deken uiteen gezet hoe ik mij een en ander voorstelde en de Deken heeft niet gemeend mij het advies te moeten geven mij terug te trekken als raadsman van de heer Holleeder.

Er zijn tussen ondergetekende en de Deken (zo U wilt: de Orde) afspraken gemaakt. Met name over de wijze waarop ik de heer Holleeder zou kunnen verdedigen zonder daarbij de belangen of de nagedachtenis van de heer Endstra uit het oog te verliezen.

Hierover is aandachtig en intensief gesproken. Er is goed over nagedacht. Bovendien en bovenal heb ik mij aan deze afspraken gehouden. Dat moge blijken uit het feit dat de Deken en de Orde niet hebben gemeend in te moeten grijpen in mijn lijn der verdediging voor de heer Holleeder.

Tot zover een schets van de ontwikkelingen in mijn contacten met het Openbaar Ministerie, Orde van Advocaten en ook de rechtbank; de functionarissen op wie ik mij in een strafzaak in eerste instantie heb te richten.

Ik wil hierover nog het volgende zeggen.

In mijn beroepsgroep is voorzien in een klachtprocedure, waarbij het optreden van de advocaat door belanghebbenden aan de orde kan worden gesteld. Zo'n klacht bleef uit. Zo'n klacht werd ook niet ambtshalve ingediend door een van de functionarissen (zoals een Officier van Justitie, een lid van de rechtbank, een rechter-commissaris, of de Deken zelf). Dit terwijl U van mij mag aannemen dat al deze functionarissen al mijn woorden en daden in deze zaak op een goudschaal wegen.

Niets daarvan: ik kon gewoon mijn werk doen in de zaak Holleeder en zodoende is er ten overstaan van de rechter-commissaris een groot aantal getuigen gehoord (de proformazittingen).

Pas vier dagen geleden is er een klacht ingediend. Hierover later meer.

Er zijn in het laatste decennium weinig rechtszaken geweest die tot zoveel ophef hebben geleid als de Holleeder zaak. Dat er ophef zou ontstaan was te verwachten, maar er is nu meer gaande dan alleen ophef. Het proces tegen Holleeder moet nog beginnen, maar voor velen is hij al veroordeeld.

Willem Holleeder is veroordeeld geweest voor een opzienbarend misdrijf, de ontvoering van Freddie Heineken, een voorval dat ook de wereldpers haalde. Mijn cliënt Holleeder heeft daarvoor zijn straf ondergaan. Maar zijn reputatie werd driftig door de media in stand gehouden.

Eens een misdadiger, altijd een misdadiger - een negentiende eeuwse gedachte die terecht door onze samenleving is begraven - lijkt in het geval van deze zaak een springlevend credo te zijn.

Na het luwen van de ophef rond de inbreng van mijn zogenaamde privéleven in de zaak Holleeder verflauwde de interesse in de zaak niet - dat hoeft ook niet - maar in ieder geval was de discussie rond Holleeders advocaat niet langer een item.

Met het nieuwe jaar echter is er een beweging op gang gekomen, zijn er krachten gebundeld, zijn er offensieven in stelling gebracht, met het kennelijke en enige doel om mij in deze zaak de verdediging van de heer Holleeder onmogelijk te maken.

Die beweging werd ingezet (deze stelling durf ik zonder meer aan) met een verzoek van het Openbaar Ministerie aan mij kort voor de proformabehandeling van 7 januari jongstleden. Een verzoek om het Openbaar Ministerie te informeren waar de videobanden waren gebleven. Dit betreft videobanden van opnamen die zijn gemaakt van een inkijkoperatie door Justitie in het kantoor van de heer Endstra.

Het Openbaar Ministerie is al jaren bekend met het feit dat ik van die inkijkoperatie wist, het dossier Holleeder is al een jaar oud, maar juist vóór die proformazitting werd deze vraag gesteld. Dit terwijl duidelijk is, dat gegevens over een inkijkoperatie van de politie in het kantoor van de heer Endstra helemaal niet relevant zijn voor de zaak Holleeder.

Bovenal gaat het mij bij dit punt met name om het tijdstip waarop het OM heeft gemeend mij de betreffende vraag te moeten stellen. Namelijk precies in de periode waarin ook het gerucht van een door de erven Endstra in te dienen klacht al in de lucht hing. Houdt U dat gegeven goed vast.

Een tweede belangrijke mijlpaal is het volgende: de hoofdredacteur van Quote veroorlooft het zich om mijn zogenaamde 'dubbele rol' aan de orde te stellen. Jort Kelder noemde mij een 'maffiamaatje', een 'beroepsleugenaar', en hij beschuldigde mij ervan koffers met zwart geld te hebben aangenomen van criminelen.

Ik moet hier even bij stil staan omdat ik gedwongen werd om daarop te reageren: ook voor een advocaat zijn er grenzen. De grenzen van de waarheid, van fatsoen, en de grenzen van wat in een rechtsstaat onbewezen aan beschuldigingen in de openbaarheid kan worden geuit.

Kelder beschuldigde mij zelfs van strafbare feiten, namelijk het aannemen van koffers zwart geld en het schenden van mijn geheimhoudingsplicht. Het ging Kelder, zo beweerde hij, om de zuiverheid van de reputatie van de advocatuur. Dat is opmerkelijk voor een man die zich nooit heeft laten betrappen op enige zorg voor de zuivere reputatie van de journalistiek.

Kelder vindt dat de reputatie van een vermoorde man moet worden beschermd. Willem Endstra heeft er volgens Kelder recht op dat de vertrouwensband tussen Endstra met zijn toenmalige raadsman ook na diens dood in stand blijft. Dit ben ik in principe met Kelder eens.

Alles wat tussen Endstra en mij is besproken in onze cliënt-raadsman relatie, is confidentieel, en dat blijft zo. Er is geen dubbele rol. Van geen enkele zijde heeft men dan ook kunnen aangeven, waaruit die in concreto zou bestaan.

Het is mijn opdracht en plicht om mijn cliënt Holleeder bij te staan in een zaak waarin het OM zich door geen enkel richtsnoer laat tegenhouden.

Het is evenzeer mijn opdracht en plicht om mijn verantwoordelijkheden ten opzichte van al mijn andere cliënten, dood of levend, na te komen. Als gezegd zijn hierover ten overvloede nog eens duidelijke afspraken gemaakt met (de Deken van) de Orde van Advocaten.

Degene die iemand van dergelijke ernstige (strafbare) zaken beschuldigt, dient zich te verantwoorden en bewijzen aan te voeren.

Kelder heeft zich dienaangaande geuit, en is verantwoordelijk voor zijn woorden. De rechter meende dat Kelder zich bediende van beeldspraak, ook al is deze mening in directe tegenspraak met Kelders eigen uitlatingen. Hij wilde mij van een misdrijf betichten, hij heeft dit bij herhaling bevestigd, maar gedurende de zitting voerde zijn raadsman aan dat Kelder slechts had willen bijdragen aan een discussie over de betaling aan strafadvocaten. Wat heeft dit overigens hoe dan ook te maken met wijlen de heer Endstra?

Als ik de heer Kelder ervan zou willen beschuldigen dat er in zijn redactielokalen net zo veel cocaïne wordt gebruikt als bij andere kantoren gemalen koffie wordt verwerkt, wil ik dan een

discussie over het cocainegebruik in het algemeen initiëren of wil ik dan Kelders reputatie beschadigen?

Is het niet wrang, cynisch, dat de heer Kelder zich geroepen voelde om een discussie aan te zwengelen over de vraag, of het mij vrij zou staan de heer Holleeder bij te staan nu hij vermoed wordt betrokken te zijn bij de afpersing van de heer Endstra, terwijl de heer Kelder de heer Endstra in het verleden volledig kapot had geschreven? Hij is één van degenen geweest die de reputatie van de heer Endstra tot op het bot heeft willen beschadigen. Daarbij werd hij eerst teruggefloten door de kort geding rechter (dezelfde mr Poelman; daar kom ik nog op terug). In een nieuw kort geding kwam hij vervolgens op de proppen met de beruchte bankjesfoto. Daaruit zouden de goede betrekkingen tussen de heer Holleeder en de heer Endstra onomstotelijk blijken. Daarop vergunde de voorzieningenrechter - weer mevrouw Poelman - alsnog het uitkomen van de betreffende gewraakte editie van Quote.

Immers: als mevrouw Poelman een foto ziet van twee mensen, dan blijkt daaruit dat die personen innig verbonden zijn. Wellicht vraagt zij zich in retrospectief - in het licht van de verdenkingen die de heer Holleeder aankleven - nog eens af, of de uitleg die aan die foto indertijd is gegeven, wel de juiste is geweest.

Kortom: dezelfde Kelder die zich nu zo op de borst klopt, dat hij Willem Endstra als laatste journalist heeft gesproken, sprak over hem destijds in de volgende termen: *"de nog net niet vermoorde onschuld"*.

Even terug, houdt U in gedachten:

1. het tijdstip waarop ik de brief van het OM kreeg over de videobanden;
2. het tijdstip waarop Kelder met zijn hetze begon;
want dan bespreek ik nu;
3. het tijdstip waarop het Rijksrecherche rapport is ingebracht.

De derde mijlpaal. Ik leg het even uit.

De Rijksrecherche heeft een onderzoek gedaan naar het zogenaamde 'lekkers' van stukken die betrekking hadden op een strafzaak tegen de heer Endstra. Dit onderzoek is afgesloten in het jaar 2004. Het rapport heeft dus bijna drie jaar op de plank gelegen zonder dat het noodzakelijk werd geacht om het in te brengen in het Holleederdossier.

Welnu: dit Rijksrecherche rapport is vorige week dinsdag ingebracht.

Dit tijdstip valt samen met:

de periode waarin mij wordt gevraagd uitleg te verschaffen over de videocassetten;

de periode waarin de heer Kelder zijn wijsheden deelt;

de periode waarin de al langer aangekondigde klacht van de erven

Endstra wordt ingediend, terwijl van die klacht deel uitmaakt een kopie van datzelfde Rijksrecherche onderzoek.

Daarnaast mocht ik vorige week andere nieuwe stukken ontvangen die waren gevoegd in het Holleederdossier, waaronder - nota bene - een door de Recherche bij de Belastingdienst opgevraagde loonspecificatie met daarin de privacygevoelige gegevens van alle medewerkers in dienst bij de maatschap Moszkowicz in het jaar 2002.

Daarmee is nog eens bevestigd dat het Openbaar Ministerie er niet voor terug blijft schrikken elk e-mail bericht voor de advocatuur en elk e-mail bericht voor mijn kantoor met voeten te treden. Men kan nauwelijks anders concluderen dat als het om mijn kantoor gaat, alles gepermitteerd is.

Zo is mijn secretaresse door CIE mensen benaderd in een café. Voor het goede begrip: mijn secretaresses hebben een geheimhoudingsplicht.

Een andere secretaresse werd gehoord als ware zij de eerste de beste ooggetuige van een verkeersongeval.

Mijn privéleven wordt op geen enkele wijze gerespecteerd.

De salarisgegevens van al mijn medewerkers worden geopenbaard.

Dat zijn de methodes van de politie en het Openbaar Ministerie in 2007.

IN 2007.

U zult hebben begrepen uit het voorgaande dat ik ook enigszins kritiek op U, vertegenwoordigers van de media, heb. In die zin dat een aantal vertegenwoordigers van de media klakkeloos en zonder (goed) onderzoek negatieve berichtgeving over mij overneemt of zelfs versterkt. Ik geef U een voorbeeld.

Afgelopen zaterdag in de kwaliteitskrant NRC-Handelsblad. Op pagina 1 staat de kop: *'Moszkowicz slaat op de vlucht na ernstige dreiging.'*

Van de tientallen mogelijkheden die deze krant had om het feit van de waarschuwing die ik ontving op neutrale wijze te omschrijven, werd gekozen voor de vorm *'op de vlucht slaan.'*

'Op de vlucht slaan' is iets actiefs, is een impulsieve poging om aan gevaar en dreiging te ontkomen door afstand te nemen, te ontkomen, weg te rennen.

Het kan ook anders. Het Financieele Dagblad kopte: '*Politie brengt advocaat Moszkowicz in veiligheid.*' Deze zin dekt de werkelijkheid, de kop van NRC-Handelsblad daarentegen roept het beeld op van een bange laffe man die halsoverkop zijn huis verlaat.

Dan nu bespreking van het kort geding vonnis van afgelopen week. Mevrouw Poelman verschijnt ten tonele. Deze rechter was van oordeel dat voor een 'publieke figuur' andere normen gelden dan voor niet-publieke figuren. Dit is, vanuit een moreel standpunt, een onzinnige opvatting, en, vanuit een juridisch standpunt, volkomen lariekoek. De wet geldt voor eenieder en maakt geen onderscheid tussen publieke of niet-publieke figuren.

De aanvallen die ik geregeld te verduren krijg door mijn optredens in de openbaarheid zijn soms fel, kwetsend, pijnlijk, en als publieke figuur ontwikkel je een dikke huid om daarmee te kunnen bestaan. Peter R. De Vries leerde mij: "*If you can't stand the heat get out of the kitchen.*". Maar dit incasseringsvermogen staat los van de juridische werkelijkheid, die ook mij het recht biedt op bescherming van mijn eer en goede naam. In de wet kan de rechter geen enkel aanknopingspunt vinden voor haar stelling dat ik als publieke figuur minder rechten zou hebben dan een niet-publieke figuur.

De rechter meent mijn, zoals zij stelt, '*minder vleierende uitingen*' ten aanzien van Jort Kelder, gelijk te kunnen stellen aan Kelders aanvallen op mij - aanvallen die zij notabene zelf als uiterst diffamierend aanmerkt.

De rechter ging akkoord met Kelders verweer dat hij een discussie in het algemeen wilde aanvagen, en ging dus voorbij aan de feiten van Kelders op de persoon gerichte beschuldigingen.

Bovendien ging de rechter eraan voorbij, dat de betreffende beschuldigingen iedere relevantie ontberen voor het - zogenaamd - aanzwengelen van zo'n discussie.

In haar overwegingen ten aanzien van het bezigen van de term '*maffiamaatje*' betrok de rechter 'feitenmateriaal' dat zij ontleende aan artikelen in de media. Over feiten gesproken.

Wat zijn de zogenaamde feiten? Die zijn als volgt:

1. de vermeende bedreiging van Endstra op mijn kantoor door Holleeder. Ik ben door geheimhouding gebonden. Dit maakt onderdeel uit van de klacht en ik zal mij in de klachtprocedure verdedigen. Wacht U de uitkomst van de klachtprocedure af. Ik wil er slechts over zeggen, dat ze Endstra zover hebben proberen te brengen mij in deze affaire te betrekken, maar dat Endstra zelf heeft verklaard mij daarbij niet betrokken te achten.
2. ik zou door Endstra aan mij in bewaring gegeven videobanden ondanks zijn daartoe strekkende verzoek niet hebben teruggegeven en die banden zouden vervolgens bij Peter R. de Vries terecht gekomen zijn.

Ik kan daar de volgende opmerkingen over maken.

Ik heb het vertrouwen van Endstra niet beschaamd. Ik heb Endstra niet het zijne onthouden. Ik heb de banden niet gelekt aan Peter R. de Vries, ook niet indirect, en Peter R. de Vries heeft ondubbelzinnig verklaard deze banden niet van mij te hebben ontvangen;

3. er zou door mij, of via mijn kantoor, een proces-verbaal in de zaak van de heer Endstra zijn gelekt. Dat zou zelfs zijn gebeurd in een periode dat de heer Endstra mijn cliënt was en het zou ook nog eens zijn gebeurd om de heer Endstra moedwillig te beschadigen.

Deze aantijging maakt onderdeel uit de van de klacht van de erven Endstra en ik zal mij in de klachtprocedure inhoudelijk verweren. Ik volsta thans met de opmerking dat het Rijksrechercherapport mij niet als verdachte bestempelt: de conclusie van dit rapport is immers niet dat dat proces-verbaal door mij of een van mijn medewerkers is gelekt. Ik heb het vertrouwen van Endstra niet beschaamd. Ik heb mijn geheimhouding niet geschonden. Ik ben gemachtigd om namens de Deken van de Orde van Advocaten en de Hoofdofficier van het Landelijk Parket, mr A.J.A.M. Nieuwenhuizen, U mede te delen, dat ofschoon aannemelijk wordt geacht, dat de stukken afkomstig waren vanuit mijn kantoor, te gelden heeft dat (ik citeer):

"Uit het destijds gehouden rechercheonderzoek (kan of mag) niet de conclusie worden getrokken dat vertrouwelijke stukken door (mijn) toedoen naar de media zouden zijn gelekt."

Dat waren de belangrijkste drie verwijten. Alledrie zijn niet op feiten gebaseerd en zijn dan ook onbewezen.

Dan is er nog een categorie die niet ziet op mijn relatie met wijlen de heer Endstra en daar kan ik dus iets meer over zeggen. Het gaat dan om mijn relatie met Holleeder in al zijn facetten. In geen geval heb ik diensten aan Holleeder verricht die buiten de grenzen van mijn beroepsoefening vallen.

Ik heb geen vervoermiddelen van hem op mijn naam gehad. Hij heeft geen oneigenlijk gebruik van mijn telefoonlijn kunnen maken. Ik heb niet als postadres gefungeerd (er zijn geen bankafschriften op mijn kantoor binnengekomen en er zijn geen bankafschriften op mijn kantooradres gesteld). Hij heeft niet bij mij kantoor gehouden. Er is niets onoirbaars aan het feit dat hij mij iemand heeft aangeraden om buiten - buiten heren en vrouwen journalisten - camera's te plaatsen ter beveiliging van het kantoor.

Ik zal U nog eens wat anders vertellen: hoe ik er echt over denk.

En nu raak ik het punt van een taboe. Het taboe dat een advocaat slechts puur zakelijk met een cliënt zou mogen omgaan. Dat is een fictie.

U moet zich voorstellen dat ik een relatie heb met een cliënt gedurende 20 jaren. Een cliënt die mijn kantoor zeer vaak frequenteert omdat de man rechtshulp nodig heeft. Ik heb bloed door mijn aderen stromen, waaronder veel advocatenbloed. Ik kom uit een cultuur waarin aan iemand het voordeel van de twijfel wordt gegeven - overigens ook het wettelijk uitgangspunt. Uit een cultuur waarin je iemand niet laat vallen. Een cultuur die niet stigmatiseert en mensen niet tot nummers bombardeert.

Holleeder is dus voor mij een mens en zal dat ook blijven. Weliswaar één die van strafbare feiten wordt verdacht, maar daar op dit moment nog niet voor is veroordeeld.

Als ik hem, zoals in het verleden is gebeurd, op straat tegen kwam dan schudde ik hem de hand. In voorkomend geval heb ik ook een kop koffie met hem gedronken. Het zou slecht met mij gesteld zijn indien ik iedere cliënt wiens belangen ik behartig, zou gaan zien als een dossiernummer, zonder mij verder te verdiepen in de mens achter de verdachte.

Waarom zou ik een dergelijke relatie van 20 jaren lang niet ook op een menselijke wijze tegemoet mogen treden? Waar staat dat dat niet mag?

Iedereen die nu luistert kan – zo niet morgen, dan wellicht in de naaste toekomst – tot verdachte worden gebombardeerd in Nederland anno 2007. Iedereen die nu luistert en kijkt moet weten, dat dat sneller kan gebeuren dan men zelf denkt.

Hoe zou U willen dat ik U dan tegemoet tred? Wilt U dat ik U beschouw als een mens, dat ik U behandel als een mens, dat ik U waardeer als een mens, of wilt U dat ik U als 'maar een verdachte' beschouw, voor wie ik dan mijn best zal doen, maar dat ik daarbij verder geen enkele rekening houd met de mens achter U?

Dit gezegd hebbende moet ik opmerken, dat mediaberichten vaak grove vertekeningen zijn van de aard van mijn betrekkingen met Holleeder en met Endstra. Het zal U verbazen, maar niet alles wat gedrukt wordt is waar.

Voetstoots nam de rechter aan, zonder bewijsstukken, dat zowel Endstra als Holleeder maffiafiguren zijn. Zij baseerde zich ondermeer op stukken in Quote waarvan het waarheidsghalte op zijn minst twijfelachtig is.

Nimmer is de heer Endstra door de strafrechter bestraft voor lidmaatschap van een criminele organisatie.

Mijn client Holleeder dient zich zelfs nog voor de strafrechter tegen de verdenkingen door het OM te verweren.

Dus: de rechter vergaloppeerde zich vorige week door in haar vonnis beide heren als maffiafiguren te typeren.

Wat U, vertegenwoordigers van de media, zich aan halve leugens en kwart waarheden kunt veroorloven, kan een rechter zich niet veroorloven. Waarheidsvinding is essentieel in de rechtsgang.

Daarentegen nam de rechter, zonder zich te beroepen op enig substantieel bewijs of enig eerder vonnis, voctstoots aan dat Endstra en Holleerder maffiafiguren zouden zijn.

Doordat de rechter niet eiste dat de beschuldigingen aan mijn adres met echte bewijsstukken, en niet slechts met onvolledige, en inhoudelijk ondeugdelijke krantenartikelen, gestaafd dienden te worden, verklaarde zij mij feitelijk vogelvrij, met alle consequenties van dien.

Ik heb de voorzieningenrechter niet gevraagd om een publicatieverbod. Ik kan kritiek velen, ik deel het in voorkomend geval zelf uit.

Maar ik moet mij verdedigen tegen de beschuldiging dat ik mijn ambtsgeheim schond en zwart geld zou aannemen. En zeker wanneer die schending van het ambtsgeheim in de media een geheel eigen leven gaat leiden.

Als vorige week vrijdag, in navolging van de door de rechter gesauveerde aantijging, het Journaal als feit brengt dat ik mijn ambtsgeheim heb geschonden, om vervolgens het lichaam van Endstra op de Apollolaan nog eens uit het archief op te duikelen, dan ben ik van mening dat die berichtgeving en de manier waarop die met beelden wordt gelardcerd, minstgenomen beschadigend genoemd kan worden. Of, zoals een Hoofd-Officier dat mij meedeelde, dat het ranzige berichtgeving betreft.

Ik heb mijn ambtsgeheim niet geschonden en ik zal mijn ambtsgeheim niet schenden. Ik heb geen tegenstrijdige belangen gediend en zal dat evenmin in de toekomst doen. Ik ben geen beroepsleugenaar en zal dat ook niet worden. Ik neem geen zwart geld aan. Dat er nu een vonnis ligt waarin het een journalist wordt vergund dergelijke ongefundeerde beschuldigen te uiten, laat dat onverlet. Een vonnis overigens waartegen spoedappel is ingesteld en welk vonnis zo nodig tot in hoogste, ook Europese, instanties zal worden aangevochten.

Ik zal U precies vertellen wat ik van dat vonnis vind; het is in ieder geval teleologisch - het werkt toe naar een doel - en, laat ik het maar gewoon zeggen, het is infaam en abject.

Hoe kan een voorzieningenrechter dergelijke beschuldigingen tolereren onder verwijzing naar een aantal perspublicaties? Publicaties die van los zand aan elkaar hangen. De leugen regeert. Hoe bestaat het een voorzieningenrechter om op de stoel van de strafrechter te gaan zitten, door (in een zitting van drie uurtjes) mensen met wie ik - vooral zakelijke - betrekkingen heb

uitzondering worden beslecht na maanden. Niet na dagen. Niet na wcken. Maar na maanden. Terwijl het Openbaar Ministerie in het verleden had aangegeven dat ik geen verdachte ben, in mei 2006 zelfs werd aangegeven dat niemand uit het dossier enige verdenking jegens mij zou kunnen afleiden, doe ik aangifte jegens Kelder wegens - kort gezegd - eerroof, en die aangifte wordt eigenlijk direct terzijde geschoven.

De tripartite kongsi (een goede verstaander kan invulling aan het begrip geven) had het werk nu volbracht.

Ik ga met U naar de kern van de zaak.

Het is die atmosfeer geweest waarin een figuur als Jort Kelder kon rijpen en zijn slagje kon slaan.

Welke raadsman kan naar behoren functioneren voor een rechtbank wanneer een andere rechter zijn integriteit heeft verkwanseld door toe te staan dat derden hem als maffiamaatje kwalificeren? Kan zo'n raadsman geloofwaardig optreden in de zaak Holleeder wanneer hij er out of the blue van beschuldigd mag worden koffers met zwart geld aan te nemen? Het zou een ernstig misverstand zijn om te denken dat het recht zijn loop kan hebben wanneer ik mij uit de zaak terugtrek. Ik ben belasterd, beledigd, verdacht gemaakt. Ik ben na het vonnis van vorige week in mijn integriteit geraakt, maar ik heb de kracht en het vermogen om mijn werk voor de heer Holleeder voort te zetten. Maar, voor alles moet staan het belang van Willem Frederik Holleeder, een van mijn eerste cliënten. Willem Frederik Holleeder wenste en wenst mij als zijn raadsman. Het is niet minder dan een fundamenteel mensenrecht dat een verdachte de raadsman heeft van zijn keuze.

Wat ik nu ga doen beschouw ik als de zwartste dag in mijn carrière en een dieptepunt in de Nederlandse strafrechtpleging. Want een cliënt houdt niet langer de raadsman die hij wenst. Ik ga stoppen met zijn verdediging en waarom? Ik stop omdat het niet langer in zijn belang is om door te gaan. Ik zal mij nog deze week terugtrekken als de raadsman van Willem Holleeder. Wat ik nog nooit heb gezegd doe ik nu wel.

Ik heb grote twijfels bij de vraag of Willem Holleeder anno 2007 in Nederland een eerlijk proces krijgt.

De volstrekt overtrokken reactie op een ingetogen weerwoord, na anderhalf jaar gegeven, door Holleeder zelf, doet wat dat betreft weinig goeds vermoeden.

Het Openbaar Ministerie heeft in deze zaak grenzen overschreden en rechten met voeten getreden. Mijn rechten, maar ook die van de heer Holleeder. Dat zou op zichzelf nog niet aan een faire strafrechtpleging in de weg hoeven staan. Maar als de pers, op de voet van het op onderdelen schunnige dossier, in de gelegenheid is en die gelegenheid te baat neemt om de verdachte en zijn advocaat tot de op de grond toe af te breken, en de voorzieningenrechter dat nog eens sauveert, dan is Willem Holleeder aan de heidenen overgeleverd.

Ik zou niets liever hebben gedaan dan deze misstand en deze dreigende smet op onze rechtstaat te bevechten en Holleeders zaak te bepleiten bij de rechtbank Haarlem tot ik er bij neerval, al zou mijn reputatie daardoor aan gruzelementen liggen.

Immers als ik in mijn leven voor de makkelijkste weg zou kiezen zou ik mij wel hebben aangesloten bij de jakhalzen die ik juist te vuur en te zwaard wil bestrijden.

Willem Holleeder is evenwel onder de geschetste omstandigheden met mij niet meer het beste af.

Ik blijf mij inzetten voor mijn andere cliënten en zal mij verder inzetten voor nieuwe cliënten. Ik zal in beroep gaan tegen het vonnis van de voorzieningenrechter. Ik zal verweer voeren bij de Deken en de Orde daar waar het de klacht betreft. Ik adieer de strafrechter (het Hof in Amsterdam) daar waar het de strafrechtelijke aangifte tegen Kelder betreft. In dat opzicht zijn ze nog niet van mij af. Hoe het zal vergaan met Willem Holleeder kan ik niet voorspellen. Ik kan slechts hopen dat ook hij met behulp van zijn nieuwe raadsman mr J.H. Kuipers te 's-Hertogenbosch recht zal halen.

Ik sluit af met een citaat dat ik ontleen aan de grootste strafrechtadvocaat die de Verenigde Staten van Amerika hebben gekend, Samuel S. Leibowitz; *"the usual criminal trial is like an iceberg, only one fifth of it can be seen, the remaining four fifth is hidden. Yet the hidden four fifth which, to the untrained eye, is never evident in the courtroom, is often the most important and most interesting part of the whole trial"*.